

ster det Statskassen 1 Mill. Kr. Dette er altsaa at give Afkald paa ca. $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Forhold til den nugældende Lov. Grunden til, at man giver denne Lempelse, er jo iøjnefaldende; det er den, at ingen har været forholdsvis mere uheldigt stillede under Krigstiden og den Dyretid, som er fulgt med og ogsaa har været efter Krigstiden, end netop de, der lever udelukkende eller ganske overvejende af Renterne af en lille Formue. Det har i Regelen været Enker og gamle, svagelige Mennesker, som ikke har været i Stand til at udnytte deres Arbejdskraft paa de fordelagtigere Vilkaar, som Krigstiden har budt, men derimod har maattet lide fuldt ud under Dyrtiden. Der har været al mulig Grund til at komme dem til Hjælp, og derfor yder man dem ogsaa nu tydeligere Lempelse.

Der er ogsaa indført en Ændring vedrørende Friaktierne, idet disse ikke som i den nugældende midlertidige Lov skal beskattes efter den Kurs, de har, paa den Tid de udstedes, men efter den paalydende Værdi. Det er ganske sikkert rationellere at have denne sidste Regel, fordi det er Friaktiernes paalydende Værdi, som er Normen for den Del af Selskabets Reservefond, som regnskabsmæssig overføres til Aktierne, og det er ogsaa rigtigt, fordi i mange Tilfælde vil en Aktionær ikke indhøste nogen Kursgevinst, men lade Friaktierne blive liggende i sin Beholdning, saa at han bliver beskattet af et Beløb, som ikke er realiseret; og man plejer jo i Skattelovgivning at holde paa, at det kun er den realiserede Del, der betales Skat af, forsaavidt det ikke er vedkommendes Næringsvej at handle med Aktier.

Endelig er der indført den Ændring, at Kommunernes Vederlag for Opkrævningen nedsættes noget. Jeg havde foreslaaet det nedsat til 1 pCt. — det er nu $1\frac{1}{2}$ pCt., — men i Folketinget har man ment, at dette var at gaa for langt, og man er saa gaaet en Mellemvej og har fastslaet, at Vederlaget skal nedsættes saaledes, at det beregnes til $1\frac{1}{4}$ pCt. Nu vilde der ikke være sket Kommunerne nogen Skade, hvis man havde holdt sig til mit Forslag, thi Kommunerne faar efter al Sandsynlighed efter de anstillede Beregninger det samme, idet der for Aaret 1920—21 er budgetteret 2 700 000 Kr.; og selv

om man nedsatte Procenten til 1, vilde de paa Grund af, at vi nu kan lægge Ligningen for Kalenderaaret 1919 til Grund for Beregningen i 1921—22, faa 2 800 000 Kr. De vilde altsaa i Virkeligheden faa en større Indtægt, end de har nu, og ikke faa noget væsentlig større Arbejde. Naar Indtægterne stiger, bliver der nok større Summer at regne med, men forsaavidt Skatteydernes Antal ikke stiger meget stærkt, volder det ikke nogen væsentlig Forøgelse af Ulejligheden. Og det bør endvidere bemærkes, at Kommunernes Vederlag er steget til Højder, som man tidligere aldeles ikke havde tænkt paa. I tidligere Aar, da man havde Merindkomstskatterne, indbetaltes de direkte til Staten, og gik udenom Kommunerne. Det var store Beløb, fordelte paa faa Personer med store Indtægter, som der var ringe Ulejlighed forbundet med Opkrævningen af, der her gik udenom Kommunerne. Men ved den sidste midlertidige Indkomst- og Formueskat, som blev gennemført af min ærede Forgænger, Dr. Brandes, blev Merindkomstskat og Tilægsskat, absorberede i den almindelige Skattelovgivning, som gennemføres igennem Kommunerne, og derved var det, at Indtægterne steg saa stærkt for Kommunerne, at der var Grund til at lægge en Kapsun derpaa. Det er det, der vilde være sket ved den ene Procent, som jeg havde foreslaaet, men ved de $1\frac{1}{4}$ pCt., som man er blevet staaende ved, og som jeg har akkviesceret ved, vil der tilflyde Kommunerne et Beløb paa mellem 3 300 000 Kr. og 3 400 000; og det er dog en ganske anseelig Sum. Jeg har anslaaet Udbyttet af den ekstraordinære Formue- og Indkomstskat efter dette Lovforslag til 124 Mill. Kr. for Indkomstskattens Vedkommende og 22 Mill. Kr. for Formueskattens, saaledes at det ekstraordinære og det ordinære tilsammen skulde blive 229 Mill. Kr. for Indkomstskattens Vedkommende og 51 Mill. Kr. for Formueskattens. Herved er nu at bemærke, at hele Grundlaget naturligvis kun har kunnet være skønsmæssigt. Vi har bygget paa en delvis Bearbejdelse af Materialet fra Kalenderaaret 1919, som den Gang ikke var fuldt statistisk bearbejdet, men at den skønsmæssige Bearbejdelse, som Statistisk Departement har foretaget her, ikke har været misvisende, saa man, da vi for et Par